

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 lutego 2021 r. wydaną z upoważnienia Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego odmówiono Z. M. prawa do świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej Kasy z dnia 3 lutego 2021 r. nie stwierdzono u ubezpieczonej niezdolności do samodzielnej egzystencji, a tym samym nie było podstaw do przyznania wnioskowanego świadczenia.

/decyzja k.99 plik I akt KRUS/

Wnioskodawczynie złożyła odwołanie od powyższej decyzji wskazując, że decyzja jest dla niej krzywdząca i wnosząc o przyznanie spornego świadczenia. Z. M. podkreśliła, że stan jej zdrowia jest zły, co uniemożliwia jej samodzielne funkcjonowanie nawet przy wykonywaniu prostych czynności bytowych i wymaga pomocy innych osób.

/odwołanie k.3/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

/odpowiedź na odwołanie k.4 – 5/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczynie Z. M. urodziła się (...) Z. M. jest uprawniona do emerytury rolniczej.

/okoliczności bezsporne/

W dniu 15 grudnia 2020 r. Z. M. złożyła wniosek o przyznanie świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

/wniosek k.87 – 90 plik I akt KRUS/

W dniu 21 stycznia 2021 r. Lekarz Orzecznik KRUS wydał orzeczenie, w którym stwierdził, że ubezpieczona jest okresowo niezdolna do samodzielnej egzystencji do czerwca 2021 r.

/orzeczenie Lekarza Orzecznika KRUS k.92 plik I akt KRUS/

Do w/w orzeczenie zarzut wadliwości zgłosił Lekarz (...) Inspektor Orzecznictwa Lekarskiego.

/okoliczność bezsporna/

Komisja Lekarska KRUS orzeczeniem z 3 lutego 2021 r. nie stwierdziła u ubezpieczonej naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym niezdolność do samodzielnej egzystencji.

/orzeczenie Komisji Lekarskiej KRUS k.95 akt KRUS/

W efekcie zaskarżoną decyzją z dnia 8 lutego 2021 r. odmówiono odwołującej prawa do świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

/decyzja k.99 plik I akt KRUS/

Badaniem pulmonologicznym u wnioskodawczynie rozpoznano: stan po przeżytym zapaleniu płuc w przebiegu covid – 19 w październiku oraz listopadzie 2020 r. u osoby z zespołem nakładania astmy i przewlekłej obturacyjnej choroby płuc. Przebyte w październiku oraz listopadzie 2020 r. obustronne zapalenie płuc w przebiegu covid – 19 u osoby z

wieloletnim zespołem nakładania astmy i przewlekłej obturacyjnej choroby płuc, która w okresach wcześniejszych wymagała wielokrotnych hospitalizacji spowodowało pogorszenie stanu zdrowia, które wymaga obecnie długotrwałej opieki innej osoby w związku z ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji czyniąc wnioskodawczynię okresowo niezdolną do samodzielnej egzystencji od dnia 25 listopada 2020 r. tj. od daty zakończenia hospitalizacji z powodu zapalenia płuc w przebiegu covid – 19 do 10 maja 2022 r. tj. na okres jednego roku od daty badania przez biegłego. Choroba wnioskodawczyni miała przebieg ciężki pod postacią ciężkiego zapalenia płuc z rozległymi zmianami w płucach potwierdzonymi badaniami radiologicznymi. Choroba ta wystąpiła u osoby z występującymi wcześniej chorobami układu oddechowego pod postacią zespołu nakładania astmy i (...), co znacznie utrudniło i przedłużyło leczenie ciężkiego zapalenia płuc w przebiegu covid – 19. U pacjentów tych bardzo długo utrzymuje się silne osłabienie mimo ustąpienia zmian radiologicznych w płucach.

/opinia k.12 – 14, opinia uzupełniająca k.26 - 27 biegłego sądowego z zakresu pulmonologii A. M./

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie, w tym na podstawie dokumentów załączonych do akt organu rentowego, a także na podstawie opinii biegłego sądowego lekarza pulmonologa tj. lekarza właściwego ze względu na schorzenia wnioskodawczyni, uznając, że opinie stanowią w pełni wartościowy dowód w sprawie.

Opinia podstawowa oraz uzupełniająca zostały sporządzone przez biegłego o specjalności właściwej z punktu widzenia schorzeń na jakie cierpi wnioskodawczyni. Opinie biegłego zostały sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzę zawodową. Biegły szczegółowo i w sposób pełny określił schorzenia występujące u badanej oraz ocenił ich znaczenie z perspektywy własnej specjalizacji medycznej dla jej zdolności do samodzielnej egzystencji. Co więcej biegły odniósł się także do zastrzeżeń zgłoszonych przez organ rentowy wyjaśniając z jakich przyczyn uznał wnioskodawczynię za okresowo niezdolną do samodzielnej egzystencji. Z tych przyczyn Sąd uczynił podstawą swoich ustaleń w sprawie opinie biegłego pulmonologa przyjmując, że stanowią one w całości pełnowartościowe źródło dowodowe. Podkreślić w tym miejscu należy, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą, więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku II CR 817/73, niepubl.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Prawo do świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji regulują przepisy ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1936).

Zgodnie z treścią przepisu art. 2 ust. 1 powyższej ustawy świadczenie uzupełniające przysługuje osobom, które ukończyły 18 lat i których niezdolność do samodzielnej egzystencji została stwierdzona orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji albo orzeczeniem o niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do służby i niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Świadczenie uzupełniające przysługuje od miesiąca, w którym zostały spełnione warunki wymagane do jego przyznania, nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o to świadczenie o czym stanowi art. 6 powyższej ustawy.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było jedynie to, czy ubezpieczona jest niezdolna do samodzielnej egzystencji.

W sprawie niespornym jest, że wnioskodawczyni jest uprawniona do emerytury rolniczej.

Termin "niezdolność do samodzielnej egzystencji" mieści w sobie tak opiekę, oznaczającą pielęgnację, czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp., jak również pomoc w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 6 września 2012 r., III AUa 372/12, LEX nr 1217775).

W wyroku z dnia 19 października 2017 r., III AUa 872/16 (LEX nr 2427732) Sąd Apelacyjny w Szczecinie wskazał, że sam termin "niezdolność do samodzielnej egzystencji" zdefiniowany w art. 13 ust. 5 ustawy emerytalno-rentowej oznacza spowodowaną naruszeniem sprawności organizmu konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy drugiej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Pojęcie to ma zatem szeroki zakres przedmiotowy. Trzeba przy tym odróżnić opiekę oznaczającą pielęgnację, czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp., od pomocy w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza (tak też SA w Katowicach w wyroku z dnia 21 lutego 2002 r., III AUa 1333/01, OSA 2003/7/28).

W ujęciu ustawowym osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji jest nie tylko osoba całkowicie bezradna, czy też obłożnie chora, ale również taka, która jest wystarczająco sprawna, aby samodzielnie wykonywać podstawowe czynności dnia codziennego, lecz z uwagi na trudności w poruszaniu się lub inne poważne upośledzenie sprawności potrzebuje pomocy w tych sprawach, które wymagają opuszczenia domu (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 11 grudnia 2012 r., III AUa 379/12, Legalis nr 715092).

Przyjęcie niezdolności do samodzielnej egzystencji wymaga ustalenia, że dana osoba ze względu na naruszenie sprawności organizmu wymaga stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

W zakresie oceny zdolności wnioskodawczyni do samodzielnej egzystencji przeprowadzono dowód z opinii biegłego pulmonologa, który rozpoznał u wnioskodawczyni stan po przebyłym zapaleniu płuc w przebiegu covid – 19 w październiku oraz listopadzie 2020 r. u osoby z zespołem nakładania astmy i przewlekłej obturacyjnej choroby płuc. Co jednak istotne, przebyte w październiku oraz listopadzie 2020 r. obustronne zapalenie płuc w przebiegu covid – 19 u osoby z wieloletnim zespołem nakładania astmy i przewlekłej obturacyjnej choroby płuc, która w okresach wcześniejszych wymagała wielokrotnych hospitalizacji spowodowało pogorszenie stanu zdrowia, które wymaga obecnie długotrwałej opieki innej osoby w związku z ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji czyni wnioskodawczynię okresowo niezdolną do samodzielnej egzystencji. Choroba wnioskodawczyni miała przebieg ciężki pod postacią ciężkiego zapalenia płuc z rozległymi zmianami w płucach potwierdzonymi badaniami radiologicznymi. Choroba ta wystąpiła u osoby z występującymi wcześniej chorobami układu oddechowego pod postacią zespołu nakładania astmy i (...), co znacznie utrudniło i przedłużyło leczenie ciężkiego zapalenia płuc w przebiegu covid – 19. U pacjentów tych bardzo długo utrzymuje się silne osłabienie mimo ustąpienia zmian radiologicznych w płucach.

Sąd uznając opinię biegłego pulmonologa za w pełni wartościowy środek dowodowy zważył, że zgodnie z rzeczoną opinią postępowanie dowodowe wykazało zatem, że wnioskodawczyni jest niezdolna do samodzielnej egzystencji od dnia 25 listopada 2020 r. tj. od daty zakończenia hospitalizacji z powodu zapalenia płuc w przebiegu covid – 19 do 10 maja 2022 r. tj. na okres jednego roku od daty badania przez biegłego. Dokonując takiej oceny Sąd w całości podzielił utrwalone w judykaturze zapatrywania, że niezdolność do samodzielnej egzystencji występuje nawet wtedy, gdy osoba całkowicie niezdolna do pracy może wypełniać niektóre z elementarnych czynności życiowych we własnym zakresie, np. zje posiłek przygotowany przez inną osobę, o ile w pozostałym zakresie jest pozbawiona praktycznej możliwości egzystowania w humanitarnych warunkach bez koniecznej stałej lub długotrwałej pomocy ze strony osoby drugiej (tak m.in. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 20 czerwca 1995 r., III AUr 551/95, OSA rok 1995, nr 7-8, poz. 56,

Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 5 września 2013 r., III AUa 1642/12, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 września 2015 r., III AUa 1007/14, L.).

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję orzekając jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem zwracając akta rentowe.

doręczyć KRUS

S.B.